

No. E03.97.1607.

Datum uitspraak: 26 februari 1998.

Opgezet door
Zaaknummer
Documentnummer
25 SEP. 2013
Behandelaar
Opmerking

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Proces-verbaal van de mondelinge uitspraak met toepassing van
artikel 8:67 van de Algemene wet bestuursrecht in het geschil tussen:

Stichting Geluidhinder Zandvoort en anderen te Zandvoort (appellanten)

en

gedeputeerde staten van Noord-Holland (verweerders).

Procesverloop

Het geschil betreft het besluit van verweerders van 12 september 1997, nr. 97-515197, waarbij zij krachtens artikel 8.4 van de Wet milieubeheer vergunning onder voorschriften hebben verleend aan Circuit Park Zandvoort Beheer B.V. voor haar inrichting aan de Burgemeester van Alphenstraat t.o. nr. 63 te Zandvoort.

Het geschil is op 26 februari 1998 behandeld in een openbare zitting van de Afdeling, waarin appellanten, bij monde van T.J.A. Rammelt en bijgestaan door [D], en verweerders, vertegenwoordigd door [D] hun standpunten hebben toegelicht.

Namens Circuit Park Zandvoort Beheer B.V. hebben [D] en [D] het woord gevoerd. Voorts werd de gemeente Zandvoort vertegenwoordigd door [D].

Bij mondelinge uitspraak van 26 februari 1998 heeft de Afdeling, bestaande uit [D] Voorzitter, [D] en [D] Leden, het beroep van de Milieu-Federatie Noord-Holland en het beroep van de overige appellanten voorzover dat is gericht tegen voorschrift 5.1 en de indirecte hinder niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep is voor het overige ongegrond verklaard.

Het bestreden besluit en het beroepschrift zijn aan dit proces-verbaal gehecht.

Overwegingen

Uit de stukken blijkt dat noch de Milieu-Federatie Noord-Holland zelf noch een derde namens haar bedenkingen heeft ingebracht tegen het ontwerp van het besluit. Van omstandigheden op grond waarvan de Milieu-Federatie redelijkerwijs niet zou kunnen worden verweten geen bedenkingen te hebben ingebracht tegen het ontwerp van het besluit is niet gebleken. Verder hebben de in beroep aangevoerde bezwaren geen betrekking op wijzigingen die bij het nemen van het besluit ten opzichte van het ontwerp daarvan zijn aangebracht. Gelet hierop alsmede op artikel 20.6, tweede lid, van de Wet milieubeheer, heeft de Afdeling het beroep van de Milieu-Federatie Noord-Holland niet-ontvankelijk verklaard.

Met betrekking tot de bezwaren van de overige appellanten tegen voorschrift 5.1 en de indirecte hinder is niet gebleken, dat deze beroepsgronden hun grondslag vinden in de bedenkingen tegen het ontwerp-besluit. Ook overigens is niet gebleken dat het beroep in zoverre ingevolge artikel 20.6, tweede lid, van de Wet milieubeheer zou kunnen worden ontvangen. Gelet hierop heeft de Afdeling het beroep in zoverre niet-ontvankelijk verklaard.

Appellanten hebben als formeel bezwaar aangevoerd dat de kennisgeving van het besluit onzorgvuldig is geschied. Zij stellen zich op het standpunt dat het Haarlems Nieuwsblad, waar verweerders in de openbare kennisgeving naar verwijzen, niet bestaat. Verder zijn zij van mening dat slechts een klein gedeelte van de bevolking wordt bereikt via het Zandvoorts Nieuwsblad. Volgens hen was publicatie in het Haarlems Dagblad en de Zandvoorter een betere keuze geweest.

Blijkens de openbare kennisgeving van 17 september 1997 zouden verweerders mededeling van het besluit doen door kennisgeving in de Staatscourant, het Zandvoorts Nieuwsblad, de Heemstedse Courant en het Haarlems Nieuwsblad (editie 1).

Verweerders hebben in hun verweerschrift opgemerkt dat abusievelijk het Haarlems Nieuwsblad is aangegeven daar waar Haarlems Weekblad is bedoeld. Verder hebben verweerders niet voor publicatie in het Haarlems Dagblad gekozen, omdat dit een abonnementsgebonden blad is waardoor sowieso slechts een deel van de bevolking wordt bereikt, zo blijkt uit het verweerschrift.

De Afdeling is van oordeel dat verweerders met kennisgeving in de Staatscourant, het Zandvoorts Nieuwsblad, de Heemstedse Courant en het Haarlems Weekblad op zodanige wijze mededeling van hun besluit hebben gedaan dat het daarmee beoogde doel - het bereiken van dat deel van het publiek dat redelijkerwijs betrokken moet worden bij de besluitvorming - zo goed mogelijk wordt bereikt. Niet is gebleken dat appellanten door de omstandigheid dat verweerders abusievelijk hebben gemeld dat kennisgeving in het Haarlems Nieuwsblad plaatsvindt, in hun belangen zijn benadeeld. Ook is niet aannemelijk geworden dat anderen door de handelwijze van verweerders in hun belangen zijn benadeeld. Van strijd met artikel 3:44, tweede lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht is dan ook geen sprake. Evenmin is gebleken dat bij de totstandkoming van het besluit geschreven of ongeschreven regels ten aanzien van de zorgvuldigheid niet in acht zijn genomen. Op

deze gronden heeft de Afdeling de desbetreffende bezwaren ongegrond verklaard.

Het beroep van appellanten heeft voor het overige betrekking op de te duchten geluidhinder. In dat verband hebben appellanten bezwaren aangevoerd tegen de vaststelling door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (verder: de Minister) van hogere grenswaarden voor een aantal woningen en tegen een aantal voorschriften verbonden aan de vergunning.

Verweerders hebben in het bestreden besluit - beknopt weergegeven - overwogen dat door middel van de onderhavige revisievergunning de in het "Saneringsprogramma Industrielawaai Circuit Zandvoort" opgenomen maatregelen (welke voornamelijk neerkomen op het verleggen van de baan en de aanleg van wallen en/of schermen) worden geformaliseerd. Na uitvoering van de saneringsmaatregelen zal er binnen de geluidzone geen sprake meer zijn van een overschrijding van de 55 dB(A)-norm, met uitzondering van een tweetal woningen waarvoor de Minister hogere maximaal toelaatbare geluidniveaus heeft vastgesteld, aldus verweerders.

De inrichting is gelegen op een terrein dat de vestiging mogelijk maakt van inrichtingen die in belangrijke mate geluidhinder kunnen veroorzaken. Dit betekent dat rond dit terrein een geluidzone moet worden vastgesteld, waarbuiten de geluidbelasting vanwege het terrein de etmaalwaarde van 50 dB(A) niet te boven mag gaan. Uit het besluit van de gemeenteraad van Zandvoort van 25 juni 1985 tot vaststelling van de zone, goedgekeurd door verweerders bij besluit van 5 augustus 1986, bleek dat een groot aantal binnen de zone gelegen woningen een hogere geluidbelasting ondervond dan 55 dB(A). Er was derhalve sprake van een zogeheten saneringssituatie. Door middel van een saneringsonderzoek diende vervolgens onderzocht te worden in hoeverre het mogelijk was de geluidbelasting vanwege het terrein bij de betrokken woningen terug te brengen tot 55 dB(A). Het saneringsonderzoek heeft geresulteerd in het bij beslissing van 4 april 1996 door verweerders krachtens artikel 71, tweede lid, van de Wet geluidhinder vastgestelde "Saneringsprogramma Industrielawaai Circuit Zandvoort". De Minister heeft bij besluit van 21 oktober 1996 krachtens artikel 72, tweede lid, van de Wet geluidhinder op basis van genoemd saneringsprogramma de ten hoogste toelaatbare waarde van de geluidbelasting van de gevels van 1121 saneringswoningen en andere geluidgevoelige objecten vastgesteld. Hierbij heeft de Minister voor

de woningen Boulevard Barnaart 68 en Keesomstraat 3 maximaal toelaatbare geluidniveaus, te weten 62 respectievelijk 65 dB(A), vastgesteld.

Voorzover appellanten bezwaren hebben aangevoerd tegen dit besluit van de Minister, kunnen deze in de onderhavige procedure, waarin de vergunning krachtens de Wet milieubeheer in geschil is, niet aan de orde komen. Tegen het vaststellen van de maximaal toelaatbare geluidniveaus heeft een afzonderlijke bezwaar- en beroepsmogelijkheid opengestaan. Inmiddels is dit besluit onherroepelijk geworden.

Appellanten stellen onder meer dat voorschrift 5.2 geen rekening houdt met de strafcorrectie van 5 dB(A) voor tonaal geluid en dat vergunninghoudster ten onrechte zelf kan beslissen of sprake is van tonaal geluid. Volgens appellanten bestaat op dit punt een discrepantie tussen het bestreden besluit en het saneringsprogramma.

Gelet op artikel 8.8, derde lid, aanhef en onder a, van de Wet milieubeheer hebben verweerders bij het bepalen van de equivalente geluidgrenswaarden van voorschrift 5.2 terecht aansluiting gezocht bij het saneringsprogramma en het daarop gebaseerde besluit van de Minister tot vaststelling van de maximaal toelaatbare geluidniveaus. In het saneringsprogramma is aangegeven dat met de gekozen saneringsvariant voor alle woningen in de woonkern van Zandvoort de streefwaarde van 55 dB(A) wordt bereikt en dat daarbij een strafcorrectie van 5 dB(A) op het geluidniveau vanwege het racen is toegepast (pagina 5 van het saneringsprogramma). Ook in het besluit van de Minister is uitgegaan van een toeslag van 5 dB(A) voor tonaal geluid. In het aan de verleende vergunning verbonden voorschrift 5.13 is bepaald dat de beoordeling van de meet- en berekeningsresultaten moet worden uitgevoerd volgens de Handleiding meten en rekenen industrielawaai IL-HR-13-01, uitgave 1981, welke handleiding voor tonaal geluid een straffactor van 5 dB(A) aangeeft.

Nu niet in geschil is dat het geluid van de races die zijn aangevraagd een tonaal karakter heeft moet ingevolge voorschrift 5.13 een straffactor worden toegepast en is van een discrepantie tussen het saneringsprogramma en het bestreden besluit geen sprake. Gelet hierop behoeft niet te worden gevreesd dat met de geluidvoorschriften de rechtszekerheid te kort wordt gedaan. Op grond van bovenstaande overwegingen heeft de Afdeling deze bezwaren ongegrond verklaard.

Appellanten hebben verder betoogd dat geenszins is komen vast te staan of de technische voorzieningen die het saneringsprogramma voorstelt

het gewenste effect zullen sorteren. In dit verband hebben appellanten aangevoerd dat in de vergunning ten onrechte geen opleveringsmeting is voorgeschreven en in de vergunning een meetpunt aan de oostzijde van het circuit had moeten worden opgenomen.

Verweerders hebben in het saneringsprogramma aangegeven dat de gekozen saneringsvariant bestaat uit een baanverlegging en de aanleg van wallen en schermen (figuur 4.9 van het milieu-effectrapport en variant 163 in rapport 823.164/2 van TPD/TNO van 28 juni 1989, verder uitgewerkt in het rapport "Circuit Zandvoort", akoestische maatregelen van augustus 1991 van de Grontmij). Hierdoor wordt het nu aanwezige interimcircuit verlengd tot de oorspronkelijke lengte van ongeveer 4200 meter, waarmee het circuit weer aan de internationale eisen voor de auto- en motorsport voldoet. Ter beperking van het geluid worden er wallen aangelegd langs vrijwel alle baanvakken met een hoogte variërend van 2 tot 12.5 meter. Zonder extra maatregelen zou ten noorden van het circuit de geluidbelasting toenemen, hetgeen een overschrijding van de geluidzone zou betekenen. Om dat te voorkomen wordt aan de noordzijde, aldus het saneringsprogramma, een geluidwal aangelegd. Ook het toepassen van dempers en/of het beperken van races is onderdeel van de saneringsvariant. Voor autoraces geldt, aldus het saneringsprogramma, dat de toegepaste dempers reeds zoveel effect hebben dat de raceprogramma's niet behoeven te worden beperkt. Voor motorraces geldt dat beperking van het raceprogramma noodzakelijk is. Deze beperking hangt samen met het mogelijk effect van de dempers, aldus hetzelfde saneringsprogramma.

Gelet op het vorenstaande en gezien de aan het saneringsprogramma ten grondslag liggende rapporten, is de Afdeling niet aannemelijk geworden dat de inrichting met de te treffen maatregelen niet zal kunnen voldoen aan de gestelde geluidgrenswaarden van voorschrift 5.2. Ter zitting hebben verweerders medegedeeld na uitvoering van de saneringsmaatregelen een geluidonderzoek te (doen) verrichten. Hiervan uitgaande bestaat voor het in de vergunning voorschrijven van een opleveringsmeting geen noodzaak meer.

Gelet op het feit dat de te treffen saneringsmaatregelen het hele circuit omsluiten, ziet de Afdeling evenmin grond voor het oordeel dat verweerders een meetpunt aan de oostzijde van het circuit hadden moeten opnemen. De te treffen saneringsmaatregelen bieden, gelet op het deskundigenbericht, ook ten oosten van het circuit voldoende waarborg tegen onaanvaardbare geluidhinder. De omstandigheid dat daar een duingebied ligt, maakt dit niet anders.

Op grond van vorenstaande overwegingen heeft de Afdeling deze bezwaren ongegrond verklaard.

Verder betogen appellanten dat voorschrift 5.3 naast voorschrift 5.2 kan worden gemist dan wel moet worden gewijzigd in die zin dat wordt aangegeven dat het zuidelijk deel van het circuit 's nachts niet mag worden gebruikt.

Ingevolge voorschrift 5.3 zijn activiteiten in de nachtperiode waarbij gebruik wordt gemaakt van het gehele circuit niet toegestaan. Volgens de aanvraag om vergunning zullen slechts incidenteel activiteiten in de nachtperiode plaatsvinden. De geluidbelasting hiervan zal volgens de aanvraag voldoen aan de gestelde geluidvoorschriften.

Voorschrift 5.2 is ook onverkort van toepassing op deze activiteiten. Voorschrift 5.3 is opgenomen als extra waarborg om te voldoen aan de geluidgrenswaarden. Voor de aanwijzing van gedeelten van de inrichting waar 's nachts wel en geen activiteiten mogen worden verricht - zoals het opnemen van het door appellanten gewenste gebruiksverbod voor het zuidelijke deel van de inrichting - ziet de Afdeling, mede gelet hierop, geen grond.

Op grond van het vorenstaande zijn de desbetreffende bezwaren door de Afdeling ongegrond verklaard.

Appellanten stellen verder dat voorschrift 5.5 ten onrechte bepaalt dat de zogeheten geluidgrensvrije dagen ook mogen worden opgevuld door dragsterraces en internationale auto- en/of motorraces en de daarbij behorende trainingen. Appellanten verwachten een ernstige toename van het aantal uren waarin geluidoverlast zal worden ondervonden wanneer deze dagen worden ingevuld door genoemde races.

De Handleiding meten en rekenen industrielawaai IL-HR-13-01, uitgave 1981, biedt de mogelijkheid om incidentele verhogingen ten gevolge van uitzonderlijke bedrijfsomstandigheden bij de vaststelling van de zone buiten beschouwing te laten.

De gemeenteraad van Zandvoort heeft in het besluit tot vaststelling van de geluidzone Grand Prix races aangemerkt als uitzonderlijke bedrijfsomstandigheid (verder te noemen: UBO). In het saneringsprogramma zijn Formule 1-races en andere bijzondere bedrijfsomstandigheden gedurende maximaal vijf dagen per jaar aangemerkt als UBO. De mogelijkheid van geluidgrensvrije dagen voor Formule 1-races is niet bestreden. Aangenomen moet worden dat het zonebesluit en het saneringsprogramma uitgaan van een 'worst-case'

situatie. Dit impliceert evenwel niet dat de UBO's slechts betrekking zouden kunnen hebben op die situatie. Noch het zonebesluit noch het saneringsprogramma noopt tot die conclusie. Verweerders hebben zich dan ook op het standpunt kunnen stellen dat de UBO's ook betrekking kunnen hebben op andere evenementen dan de Formule 1-races.

Verder is aannemelijk dat wanneer voorschrift 5.5 beperkt zou worden tot Formule 1-races en trainingen dit, gelet op de gestelde noodzaak van geluidgrensvrije dagen voor deze inrichting, een verkapte weigering van de vergunning betekent, hetgeen zich niet verdraagt met het stelsel van de Wet milieubeheer.

Gelet hierop heeft de Afdeling het bezwaar dat de geluidgrensvrije dagen alleen betrekking mogen hebben op Formule 1-races en trainingen ongegrond verklaard.

Volgens appellanten zouden in voorschrift 5.7, net als in voorschrift 5.2, lagere piekgeluidgrenswaarden voor meetpunt 4 moeten worden opgenomen.

De Afdeling overweegt dat de piekgeluidgrenswaarden van 65 dB(A) en 60 dB(A) van voorschrift 5.7 voor respectievelijk de dag- en avondperiode voor luidsprekerinstallaties 5 dB(A) lager zijn dan de in de circulaire Industrielawaai aangegeven maximaal toegestane piekwaarden. Het voorschrift is naar het oordeel van de Afdeling dan ook toereikend ter voorkoming van wel beperking van onaanvaardbare geluidhinder, ook ten aanzien van het duingebied ten noorden van het circuit. Gelet hierop is dit beroepsonderdeel ongegrond verklaard.

Appellanten betogen verder dat voorschrift 5.11 ten onrechte bepaalt dat vergunninghoudster zelf geluidmetingen moet uitvoeren. In dit verband stellen zij dat steekproefsgewijze geluidmetingen niet voldoende zijn voor een goede controle. Verder vinden appellanten het bezwaarlijk dat het meten en controleren van de geluidbelasting slechts is beperkt tot race-evenementen en de daaraan voorafgaande trainingen.

Verweerders hebben dienaangaande onder meer overwogen dat de geluidbelasting vanwege de overige activiteiten veel geringer is en minder controle behoeft.

Naar het oordeel van de Afdeling hebben verweerders de in voorschrift 5.11 neergelegde meetverplichting voor vergunninghoudster kunnen opleggen. Voor een door een onafhankelijke derde uitgevoerde

meetverplichting dan wel een zelfregistrerend meetapparaat bestaat, mede gelet op het feit dat de resultaten overeenkomstig voorschrift 5.12 aan verweerders moeten worden overgelegd, geen grond. Evenmin acht de Afdeling een noodzaak aanwezig voor uitbreiding van dit voorschrift tot andere activiteiten dan races en de daaraan voorafgaande trainingen. Het vorenstaande laat de in artikel 18.2 van de Wet milieubeheer voor verweerders neergelegde zorgplicht onverlet. De desbetreffende bezwaren zijn om deze redenen ongegrond verklaard.

De Afdeling heeft geen aanleiding gezien toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

3
Voorzitter

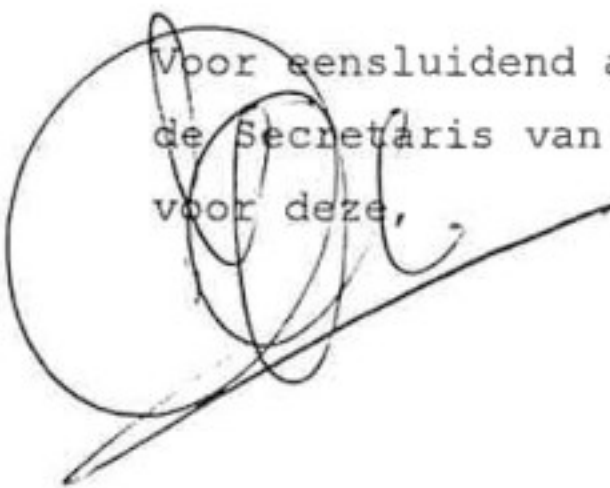
[Redacted signature] D
ambtenaar van Staat

Mondelinge uitspraak is gedaan overeenkomstig artikel 8:67 van de Algemene wet bestuursrecht.

No. E03.97.1607/190-239.

Verzonden: 11 MAART 1998

3
Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

Toelichting

In dit document kunt u secties terugvinden die onleesbaar zijn gemaakt. Deze informatie is achterwege gelaten op basis van de wet openbaarheid van bestuur (WOB). De letter die hierbij is vermeld correspondeert met de bijbehorende grondslag in onderstaand overzicht.

A	art. 10	lid 1 a	kan de eenheid van de Kroon in gevaar brengen
B	art. 10	lid 1 b	kan de veiligheid van de Staat schaden
C	art. 10	lid 1 c	betreft bedrijfs- en fabricagegegevens, die door natuurlijke personen of rechtspersonen vertrouwelijk aan de overheid zijn meegedeeld
D	art. 10	lid 1 d	betreft persoonsgegevens als bedoeld in de artikelen 9 (bijzondere persoonsgegevens), 10 (strafrechtelijke gegevens) en 87 (nationaal identificatienummer zoals BSN) van de Algemene verordening gegevensbescherming
E	art. 10	lid 2 a	belang van openbaarmaking weegt niet op tegen het belang van de betrekkingen van Nederland met andere staten en met internationale organisaties
F	art. 10	lid 2 b	belang van openbaarmaking weegt niet op tegen het belang van de economische of financiële belangen van de Staat, de andere publiekrechtelijke lichamen of de in artikel 1a, onder c en d van de Wet openbaarheid van bestuur bedoelde bestuursorganen
G	art. 10	lid 2 c	belang van openbaarmaking weegt niet op tegen het belang van de opsporing en vervolging van strafbare feiten
H	art. 10	lid 2 d	belang van openbaarmaking weegt niet op tegen het belang van inspectie, controle en toezicht door bestuursorganen
I	art. 10	lid 2 e	belang van openbaarmaking weegt niet op tegen het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer
J	art. 10	lid 2 f	belang van openbaarmaking weegt niet op tegen het belang dat de geadresseerde erbij heeft als eerste kennis te kunnen nemen van de informatie
K	art. 10	lid 2 g	belang van openbaarmaking weegt niet op tegen het belang van het voorkomen van onevenredige bevoordeling of benadeling van bij de aangelegenheid betrokken natuurlijke personen of rechtspersonen dan wel van derden
L	art. 11	lid 1	Betreft persoonlijke beleidsopvattingen die zonder anonimiseren herleidbaar zijn tot een persoon